

Irene Scheltes / foto: Remco van der Kruis

Tranen in je buik

Tijd voor jeugdboeken en jeugdfilms! Daar staan de Kinderboekenweek en Cinekid deze maand garant voor. Augusta Verburg schreef maar liefst twaalf kinderboeken. Een filmproducent van naam las een van haar boeken en... wilde het meteen verfilmen. Een openhartig gesprek met een schrijfster die zich kwetsbaar opstelt. "Als ik over een kind schrijf, ben ik dat kind."

"Flaporen is mijn emotionele biografie", zegt schrijfster Augusta Verburg (58). "De hoofdpersoon, Anouk, voelt zich niet gehoord, niet gezien, niet begrepen. Dat had ik als kind ook." In *Flaporen* is Anouks moeder verliefd op een foute man. Het meisje vindt hij maar lastig. Bij buurman Saltonini mag ze zijn wie ze is. Buurman speelt zo mooi viool, dat ze er 'tranen van in haar buik krijgt'.

Op een mooie nazomerdag vertelt Verburg in haar tuin in Bergen hoe het plan om *Flaporen* te verfilmen tot stand kwam. "Iemand van mijn uitgeverij, *Pimento*, ontmoette vorig jaar filmproducent Paul Ruven en gaf hem het boek. Hij was razend enthousiast, zag er meteen een film in. Ik heb zelf het filmscript geschreven." Het *Filmfonds* gaf groen licht en een regisseur is ook al gevonden: Albert Jan van Rees, bekend van tv-programma's als *Shouf Shouf* en *Draadstaal*. Zodra er voldoende geld is, kan er 'gedraaid' worden. Heel spannend, vindt Verburg.

Als kind schreef ze graag opstellen: "Daarin stak ik de draak met wat mensen doen, waarachter ze zich verschuilen." Ze rent naar binnen en komt terug met het opstel *De bruiloft van Beatrix*. "Het hoofdthema was dat we die dag vrij hadden!"

Het schrijven zit in haar genen: "Mijn vader schreef en veel van mijn broers en zussen hebben schrijftalent." Verburg groeide op in Hilversum, in een gereformeerd gezin met negen kinderen. "Gelukkig waren ze niet streng in de leer. Mijn vader was behalve schrijver ook astroloog; dat vond de kerk duivels. Ik weet nog goed dat hij aan tafel uit de Bijbel voorlas, over Mozes die het water deed wijken door erop te slaan. Mijn vader sloeg de Bijbel dicht en zei: *Dat gelooft toch geen mens!*" Op haar

vader was ze altijd trots. Maar: "Het gezin waarin ik opgroeide was te groot. Ik voelde me thuis niet veilig. Er was geen ruimte voor intimiteit en je kon niet kwetsbaar zijn. Ik schermde me af. Onzeker van binnen, maar naar buiten toe deed ik stoer. Ik slaagde er zelfs in om het blozen te onderdrukken."

"Vader sloeg de Bijbel dicht en zei: Dat gelooft toch geen mens!"

Ze kreeg mee dat een vrouw uit drie dingen kon kiezen: "Juf, zuster of moeder worden. Ik werd juf. Niets voor mij." Op haar vijftienvingste kwam ze illustratrice Monica Maas tegen. Verburg schreef een kinderboek bij haar tekeningen. Het was de opmaat voor haar eerste kinderboek, *Peutertje Pech*, dat in 1977 verscheen. Als vervolg schreef ze *Bananenvla met kruimels*. Ze woonde inmiddels in de Betuwe - "heel geïsoleerd" -, waar haar dochter Ruby werd geboren. "Daar ontdekte ik dat

ik journalistiek ook leuk vond. Ik ging schrijven voor een krant, *De Gelderlander*. Toen Ruby drie weken was, stapte ik met haar in de kindervan naar het blad *Kinderen*. Ik liet mijn werk zien en zei: *Ik kan schrijven en ik heb een kind*. Daar mocht ik interviews doen."

Overtuigd van haar schrijftalent durfde ze overal op af te stappen en zo kwam ze begin jaren tachtig als freelancer bij bladen als *Viva* terecht. Toen liep haar huwelijk vast; en daarmee het schrijven van kinderboeken. "Mijn creativiteit blokkeerde. Bovendien moest ik geld verdienen; van het schrijven van kinderboeken kan maar een enkeling leven." Ze wierp zich volledig op de journalistiek, en naderhand ook op reclameteksten, na de ontmoeting met haar tweede man die een reclamebureau had.

Toen hoorde ze dat er schrijvers werden gezocht voor soapseries op tv. "Dat verdiende goed en vooral regelmatig, dus ik meldde me aan. Ik moest iets op proef schrijven, en dat liep uit op bijna wekelijks teksten maken voor *Goudkust* en *Onderweg naar Morgen*. Eigenlijk vind ik soaps vreselijk, maar ik heb er veel van geleerd. Over hoe je de kijkers met *cliffhangers* kunt blijven boeien bijvoorbeeld. Toen de verhalen al te

bizar werden, ben ik ermee gestopt." Na twintig jaar pakte Verburg in 2000 de draad als kinderboekenschrijfster weer op. Ze schreef *Flaporen*, daarna volgden onder meer *De Familie Kissebis* en *Kopje Onder*. Ze schrijft snel, binnen een paar maanden is een boek af. "Maar dan zit ik ook continu in een stroom; ik sta ermee op - soms al om vier uur - en ga ermee naar bed. Als ik over een kind schrijf, ben ik dat kind." Een boek begint voor haar met een gevoel, beeld of idee. "Ik maak een schets om houvast te krijgen, schrijf een eerste zin, en al schrijvend verandert er vervolgens van alles. Bij *Flaporen* wist ik aanvankelijk alleen dat er dolfijnen in voorkwamen; ik wist niet eens dat Anouk flaporen had!"

Ze schrijft ook over wereldjes die ze niet uit eigen ervaring kent, zoals in de boekenserie *Truth and dare*, voor oudere kinderen. Een groep pubers speelt hierin de hoofdrol, en thema's als drugs, criminaliteit, seks en incest worden niet geschuwd. Heeft ze in dit geval research gepleegd? Verburg: "Ik heb één puber geïnterviewd. Verder put ik uit het dagelijks leven. Ik loop op straat, hoor en zie dingen, lees de krant, kijk tv, volg jongeren op *hyves*. Ook heb ik een hoop geleerd van de pleegkinderen die ik onder mijn hoede heb gehad."

Kennelijk voldoet dit, want de belevingswereld van de jongeren in *Truth and dare* komt uiterst geloofwaardig over. In ieder deel is een andere jongere uit de groep de hoofdpersoon. Door dit wisselende perspectief kun je als lezer een meisje in het ene boek een enorme trut vinden, terwijl je in het volgende boek begrip krijgt voor wat haar bezielt. En dat is voor de schrijfster nu net de essentie: de vraag wat de mens bezielt.

Dit geldt tevens voor Verburgs werk als astrologe en organisatieadviseur. Want, jawel, ook daarmee houdt ze zich bezig: "Ook hiermee heb ik geluk gehad." Toen haar leven op haar achtentwintigste ingrijpend veranderde, raadpleegde ze een astroloog, raakte gefascineerd en verdiepte zich in de materie. Haar eerste astrologische consult was een ruilhandelje met een fysiotherapeut: "Doe jij mijn rug, dan trek ik jouw horoscoop." Dat pakte zo goed uit, dat ze consulten ging geven. Een organisatieadviseur was onder de indruk van wat ze uit zijn horoscoop haalde. Verburg: "Hij zei: *Dit is iets voor bedrijven* en we gingen samenwerken. Opeens zat ik aan tafel met *Raden van Besturen*, bij banken en ministeries. Eerst gniffelen ze als ze horen dat ik astrologe ben, maar dat gaat snel over. Ik trek hun horoscopen, en daarmee gaan we aan de slag; zowel met mensen persoonlijk als met de organisatie." Augusta Verburg, schrijfster, astrologe, organisatieadviseur. En... oma, sinds kort: "Als Maxime, mijn kleindochter er is, zet ik alles opzij. Toen zij geboren werd, voelde ik me opeens een kraal in de ketting van generaties." Deze nieuwe ervaring leidde ertoe dat ze - voor het eerst - twee boeken voor volwassenen schreef: *Ik word oma* en *Ik ben oma*. "Puur autobiografisch, dat is nieuw. Ook eng, want er komen bekenden in voor, met naam en toenaam. Aan mijn dochter heb ik voor ieder woord toestemming gevraagd. Hoe dan ook: dit is een openhartig verhaal, mijn verhaal. Wat heb ik eraan om mezelf te verschuilen?"

Exclusief voor Straatjournaal schrijft Augusta Verburg een spannend en humoristisch familieverhaal. Houd het decembernummer in de gaten!

KINDERBOEKENWEEK 2009

7 t/m 17 OKTOBER **Thema: Aan tafel!**
(Eten en snoepen in kinderverhalen)

CINEKID 2009

14 t/m 23 OKTOBER
(in Alkmaar, Haarlem en IJmuiden)